

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **J. J.**
zastoupené JUDr. Jaromírem Jeřábkem, advokátem
se sídlem Staré náměstí čp. 67, Rychnov nad Kněžnou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. října 2021, č.j. KUKHK-7223/UP/2021-4 (HM)

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 19. 10. 2021, č.j. MURK-OVŽP-26001/2020-Ch, kterým podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), nařídil žalobkyni odstranění stavby „Sklad zahradního nářadí u RD čp. x“, na pozemku p. č. XA (dále také jen „Stavba“).

2. Krajský soud hned úvodem konstatuje, že všechny nemovitosti, jimiž se bude v tomto rozsudku zabývat, se nacházejí v xx, z toho důvodu již soud nebude tento údaj u označení jednotlivých nemovitostí dále uvádět.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného a s jeho rozhodnutím, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Stavebního úřadu.
4. Žalobkyně nejprve uvedla, že na naprosto stejném místě, na kterém realizovala Stavbu, stála původní, technicky i esteticky nevyhovující kůlna. Její stěžejní námitkou bylo odkazování na § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona; změnou dokončené stavby je stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby. Tvrdila, že Stavba, kterou na svém pozemku realizovala, je právě pouhou stavební úpravou. To dovozovala zejména z toho, že Stavba je shodného půdorysu i výšky (dokonce je nižší), než stavba původní.
5. Dále namítala nesprávnost postupu Stavebního úřadu, neboť ten provedl pouze jedno místní šetření, podle žalobkyně nedělal žádná zkoumání a pořídil pouze sedm fotografií. Uvádí, že vyjádření Stavebního úřadu, že „*došlo ke kompletnímu odstranění veškeré nadzemní a podzemní části původní kůlny a jejich následnému nahrazení konstrukcemi novými...*“, není pravdivé, protože zůstala základová deska a základy byly jen zesíleny, odstraněny nebyly. Dle jejího názoru tak k žádnému fyzickému odstranění stavby nedošlo.
6. Následně namítala, že dispozice Stavby je dána základovou deskou stavby původní, a tudíž mimo ni stavět nikdo nic nebude. Dle názoru žalobkyně se pak jedná o stavbu jednoduchou, postavenou na jejím pozemku, stavba je hezká a byla by způsobilá k dodatečnému povolení na základě § 129 odst. 3 stavebního zákona. Vzdálenost Stavby od sousedního pozemku je dle jejího tvrzení 1,3 m.
7. Konečně žalobkyně uvedla, že změna orientace budovy nemůže být argumentem k zamítnutí jejího odvolání. Tvrdí, že vlastníci sousedního pozemku (p.č. 264/8), vysázeli 40 cm od hranice pozemků habry, jejichž větve prorůstají na její pozemek a považuje za samozřejmé, že je bude ze své strany stříhat, případně že umožní sousedům vstup na její pozemek. Posledním argumentem pak byl návrh soudu, aby celou věc posoudil z hlediska rozumnosti a hospodárnosti.
8. Závěrem proto navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný pouze plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s ohledem na to navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení

jednání, protože s takovým postupem žalovaný i žalobce souhlasili postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

11. Předně předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
12. Pokud jde o skutkový stav věci, z obsahu správního spisu soud ověřil, že dne 29. 5. 2020 byl vlastníky sousedního pozemku žalobkyně (p. č. 264/8) podán podnět Stavebnímu úřadu k prověření prováděné Stavby. Vlastníci sousedního pozemku se domnívali, že Stavba je prováděna v nedostatečné vzdálenosti od hranice pozemků.
13. Dne 10. 7. 2020 vykonal Stavební úřad místní šetření na pozemku žalobkyně. Zjistil, že dotčená Stavba má rozměry 10,15 m × 3,6 m, nachází se ve vzdálenosti 0,4 m od hranice s pozemkem p. č. 264/8 a je vystavěna na místě bývalé zděné kůlny. Vůči závěrům uvedeným v protokolu o místním šetření neuplatnili účastníci žádné námitky.
14. Dne 17. 7. 2020 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby. Součástí tohoto oznámení bylo i poučení, že žalobkyně může ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení řízení podat žádost o dodatečné povolení stavby. Ta této možnosti nevyužila. Dne 9. 9. 2020 dal pak Stavební úřad účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí do 10 pracovních dnů od doručení opatření.
15. Stavební úřad následně vydal dne 19. 10. 2020 rozhodnutí č. j. MURK-OVŽP-26001/2020-Ch, kterým žalobkyni nařídil odstranění Stavby, a to na základě § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19. 11. 2020 včasné odvolání, které žalovaný žalovaným rozhodnutím dne 13. 10. 2021 zamítnul a potvrdil rozhodnutí Stavebního úřadu.
16. V dalším textu se krajský soud bude zabývat právním hodnocením věci ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám. Za stěžejní námitku žaloby lze považovat odkaz na znění § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Dle něho se změnou dokončené stavby rozumí stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby. Zásadní otázkou celého případu je tak určení, zda prováděná Stavba je stavební úpravou či nikoliv. Žalobkyně měla za to, že tomu tak je, a to v podstatě z jediného důvodu, že Stavba má stejný půdorys jako stavba původní.
17. Pokud by se totiž opravdu jednalo o stavební úpravu, Stavba by nevyžadovala rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas, a to na základě § 79 odst. 5 stavebního zákona a také by nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení, a to na základě § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona. V projednávané věci tomu tak ale není.
18. Jak Stavební úřad při místním šetření zjistil, zdi původní stavby byly odstraněny úplně, po původní stavbě na místě zůstala pouze základová deska. To ostatně nepopírá ani žalobkyně, když v bodě 5. žaloby sama uvádí, že „*zůstala základová deska a základy byly jen zesíleny, základy odstraněny nebyly.*“ Nepopírá tedy, že došlo ke kompletnímu

odstranění veškeré nadzemní části původní stavby. Z tohoto nesporného skutkového stavu také při svém hodnocení vycházel zdejší soud. Dodává ještě, že Stavební úřad zjistil a zachytil při místním šetření skutkový stav v úplnosti, žádných dalších úkonů v tomto směru, jak namítala žalobkyně, již nebylo třeba.

19. Posouzením takové skutkové situace se již v minulosti opakovaně zabývala judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2014 č. j. 6 As 120/2013 – 41, uvedl: *„Právní význam úplného odstranění stavby skladu až po úroveň základů spočívá navíc i v tom, že v takovém případě se již nejedná o stavební úpravu ani přístavbu stávajícího objektu. Jde o odstranění jedné stavby a vybudování stavby nové. I tento závěr vyplývá jednoznačně z předchozí judikatury. Nejvyšší soud setrvale judikuje, že není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla... Pro posouzení věci není podstatné, nakolik se nová stavba skladu původní stavbě podobá a nakolik se od ní má odchylovat, neboť jak uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. ledna 1994 sp. zn. 3 Cdo 95/92: „Jestliže... původní stavba byla zcela zdemolována (minimálně však do toho stadia, kdy již přestalo být patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží) a na jejím místě byla postavena nová stavba, byť druhově shodná, nejde o ztrátu původního stavebně technického charakteru, ale o zřízení nové stavby na pozemku a na místě (původní) stavby zaniklé.“ K tomu také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009 č. j. 8 As 31/2017 – 165, „...odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu.“*
20. S ohledem na zjištěný skutkový stav a výše uvedené právní závěry Nejvyššího správního soudu se tak krajský soud ztotožňuje se závěry žalovaného vyjádřenými na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Stavební úpravy realizované žalobkyní na původní stavbě rozhodně nepředstavují změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Z toho titulu tedy Stavba povinnosti mít právní titul pro svůj vznik neunikla.
21. Krajský soud v souvislosti s existencí právního titulu pro povolení Stavby ještě dodává, že Stavbu nebylo možné subsumovat ani pod ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, jak správně uvedl ve svém rozhodnutí také žalovaný, a to s ohledem na to, že Stavbou zastavěná plocha má výměru 36,54 m² a je umístěna ve vzdálenosti toliko 0,4 m od hranice sousedního pozemku. Závěr žalovaného, že Stavba vyžadovala stavební povolení a územní rozhodnutí tak považuje zdejší soud za zcela správný.
22. Žalobkyně dále uvedla, že není pravdivé tvrzení Stavebního úřadu, že *„došlo ke kompletnímu odstranění veškeré nadzemní a podzemní části původní kůlny...“* Je pravdou, že podzemní části původní kůlny odstraněny nebyly, v tomto případě se tak Stavební úřad vyjádřil nepřesně. To nicméně neodůvodňuje jakkoli změnu daného rozhodnutí, podle zdejšího soudu se jedná o pouhou nepřesnost ve vyjádření, která nemění nic na shora uvedených závěrech.
23. Dalším žalobním bodem bylo poukázání žalobkyně na možnost dodatečného povolení Stavby na základě § 129 odst. 3 stavebního zákona. Uvedla, že se jedná o stavbu jednoduchou, postavenou na jejím pozemku, stavbu hezkou a rozhodně způsobitou k dodatečnému povolení. Žalobkyně ale žádost o dodatečné povolení Stavby nikdy nepodala, a to i přesto, že ji o této možnosti Stavební úřad poučoval již v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 15. 7. 2020. Analogicky k této situaci vyjádřil

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 11. 5. 2017, č. j. 11 A 217/2015-93, názor, že „možnost vést v rámci řízení o nařízení odstranění stavby řízení o jejím dodatečném povolení je vázána na podání žádosti stavebníka či vlastníka stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením, které lze zahájit výlučně na návrh, správní orgány tato řízení z úřední povinnosti zahájit nemohou. Je v dispozici stavebníka nebo vlastníka stavby, zda žádost o dodatečné povolení stavby podá či nikoliv. Jestliže žádost není podána, nelze řízení o dodatečném povolení stavby vést ani zvažovat, zda by byly podmínky pro dodatečné povolení stavby splněny.“ V tuto chvíli je tak námitka žalobkyně, že Stavba by byla způsobilá k dodatečnému povolení, nedůvodná, jelikož, jak zdejší soud ověřil ze správního spisu, žalobkyně nikdy žádost o dodatečné povolení Stavby nepodala.

24. Ke vzdálenosti Stavby od hranice sousedního pozemku, na kterou žalobkyně poukazuje, zdejší soud toliko poznamenává, že ať tato vzdálenost činí 0,4 m, jak uvádí Stavební úřad, nebo 1,3 m, jak uvádí žalobkyně, tak či onak není dostatečná ve smyslu ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, neboť toto ustanovení zakotvuje požadavek vzdálenosti od hranice sousedního pozemku alespoň 2 m.
25. Poslední dvě námitky, a to názor žalobkyně, že vyjádření žalovaného „*původní stavba má rovněž jiný vzhled než předmětná stavba, např. původní stavba má přístřešek (otevřenou část) umístěnou v jihozápadní části a předmětná stavba má přístřešek umístěný v severovýchodní části, rovněž výplně otvorů mají jinou polohu*“ není žádným argumentem a poté zmínka o vysázení habrů sousedy jako živého plotu v blízkosti hranic pozemků a o nutnosti stříhat větve prorůstající na pozemek žalobkyně, hodnotí krajský soud rovněž jako nedůvodné, protože jsou pro posouzení věci zcela irelevantní. Skutečnosti, že sousedé vysázeli u hranic sousedících pozemků habry a že došlo k jistým změnám v podobě Stavby oproti stavbě původní, nemají na projednávanou věc žádný dopad.
26. Návrh žalobkyně, aby soud posoudil věc i z hlediska rozumnosti a hospodárnosti, jelikož Stavba se realizovala jako součást komplexu společně s bazénem a plotem, nebyl způsobilý na shora uvedených závěrech ničeho změnit. Krajský soud chápe, že odstranění Stavby je pro žalobkyni ekonomicky nevýhodné, nicméně argumentem hospodárnosti nelze překlenout nezákonnost Stavby, respektive neexistenci právního titulu opravňujícího žalobkyni k tomu Stavbu realizovat.
27. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i ke správným a zákonným právním závěrům. Ani správní řízení předcházející vydání těchto rozhodnutí, ani rozhodnutí samotná, tak vadou nezákonnosti nezatížily.
28. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. srpna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu